

mere, som det skal glæde mig, om han og maaffee flere med ham derved kunde føle sig beroligede. Det er Regjeringens bestemte Hensigt at forelægge for den ærede Rigsdag et Lovudkast om Krigsstattens Forlangelse for Aaret 1865—66, og det vil ikke være mange Dage, inden min Collega med Hans Majestæts Samtykke vil forelægge et saadant Lovudkast. Dette med Hensyn til den ærede Rigsdagsmands ene Spørgsmaal; med Hensyn til hans Spaadom om, at et af de Punkter, jeg havde antydet, da jeg havde den Ære at forelægge Finantsloven, ikke vilde gaae i Opfyldelse, troer jeg, at han har misforstaaet mig, idet jeg ingenlunde talte om Noget, som angik Troppernes Casertering her i Kjøbenhavn; hvad jeg troede, at man kunde forlange, at Kjøbenhavn som Commune skulde overtage, var der Udgift, som er opført i § 9 i Finantsloven til Kjøbenhavns Borgervæbning og Kongens Livjægercorps tilfammen med omtrent 17,000 Rbd. Det er disse to Spørgsmaal, som det ærede Medlem har stillet til Finantsministeren, og som jeg nu har besvaret. Jeg skal endnu blot fremsføre nogle Ord i Anledning af en Anke, som synes idetmindste indirecte at være ført mod Finantsministeriet, nemlig at Sagen med Hensyn til den grønlandske Handel skulde være beroende paa Finantsministeriets Erklæring, og det er tilføjet, at Sagen er indkommen til Finantsministeriet den 23de Juli, og at der altsaa er hengaaet over 2 Maaned, uden at Erklæringen er givet. Den ærede Taler, som fremsførte denne Anke, maa have forvejet Datum. Der omtales vel i Anmærningen den 23de Juli, men det er i Aaret 1863, da Commissionen indgav sin Beretning, og hans Anke er saameget mindre begrundet, som det først er langt ind i August Maaned, at Finantsministeriet har faaet Sagen til Erklæring. Men om Ministeriet ogsaa havde faaet den meget før, troer jeg dog ikke, at der af det kunde have været fattet nogen Beslutning i denne Sag, som kunde have været fremsat for Indenrigsministeriet, og hvorefter en Ordning kunde have været truffen. Man maa nemlig lægge Mærke til, at omendkjøndt Commissionens Arbejde indeholder Meget, der vil kunne bidrage til Bedømmelsen af Tilstanden i Grønland, og

endkjøndt man vistnok maa tillægge den Mand, som har udarbejdet Forslaget, og til hvilket de øvrige Medlemmer aldeles have sluttet sig, nemlig Inspecteuren for Nordgrønland, et ualmindeligt Kjendskab til Grønland, vil det paa den anden Side ikke kunne nægtes, at den Mand, der er Inspecteur i Sydgrønland, ligeledes har ualmindeligt Kjendskab til Forholdene der; disse to Mænd ere saa langt fra at være overensstemmende i deres Ansuelser, at den ene kun tiltræder den Andens Mening, fordi han ikke kan faae sin egen Mening sat igjennem, og han antyder tillige, at han anseer dennes Plan for langfra at være heldig, i det Højeste for mindre uheldig. Naar man nu tager disse Omstændigheder i Betragtning, og desuden, at der er reist meget stor Tvivl om, at det Tab, som Frigivelse af Handelen i en enkelt Deel af Grønland og navnlig i den sydlige Deel af Grønland vilde paaføre Statskassen, skulde indskrænke sig til 17—18,000 Rbd. — der er fra Mænd, der ere meget bekendte med de grønlandske Forhold, fremsat Formening, om det ikke vilde beløbe sig til det Dobbelte eller Tre-dobbelte —, saa maatte der dog være stor Betænkelse ved i dette Tilfælde at gaae ind paa et Foretagende, hvorefter det er saa høist precairt, om det vil bringe et meget stort eller kun et mindre Tab; kommer nu dertil, at man forventer, at den Mand, fra hvem Forslaget hidrører, om meget føie Tid vil komme ned til Møderlandet, og at han bedst vil kunne oplyse Finantsministeriet om, hvad der er sandt, og hvad der er mindre sandt eller, rettere sagt, eensidigt i den Betænkning, der er afgivet af den ene Inspecteur, saa tillader jeg mig at troe, at det langt fra har været urigtigt, men tværtimod meget rigtigt, at man har ladet denne hele Sag hvile, indtil Inspecteur Drif kom herved. Jeg maa tillade mig endnu at tilføje, at hvormeget man end kan være imod at monopolisere Handelen paa Grønland, og hvormeget man end kan være stemt for Handelens Frigivelse i Almindelighed i et Viland, maa man dog tage alle særlige Omstændigheder i Betragtning ved at frigive Handelen i en enkelt Deel af Landet og lade to aldeles modsatte Systemer virke paa eengang. Har man den Overbeviisning, at Frihandelen